

PHẬT NÓI KINH MA NHIỀU LOẠN

Hán dịch: Thất dịch nhân danh Phụ Hậu Hán Lạc

Việt Dịch: HT Chánh Lạc

---o0o---

Nguồn

www.quangduc.com

Chuyển sang ebook 11-08-2009

Người thực hiện :

Nam Thiên - namthien@gmail.com

[Link Audio Tại Website http://www.phapthihoi.org](http://www.phapthihoi.org)

---o0o---

Nghe như vậy:

Một thời Bà già bà ở trong vườn Lộc dã, rừng Mực ma tử lượng bạt kỳ thi.

Bấy giờ tôn giả đại Mực kiên liên đang coi việc dựng thiên thất cho đức Phật. Khi ấy ở nơi khoảng đất trống, tôn giả đại Mực kiên liên đang đi thông thả bảo người làm việc. Bấy giờ ma Ba tuần hóa hình nhỏ xíu chui vào trong bụng của tôn giả đại Mực kiên liên. Lúc đó tôn giả đại Mực kiên liên suy nghĩ như vậy: “ Tại vì sao ta cảm thấy nặng bụng? Hình như ta ăn phải hạt đậu. Ta hãy nhập tam muội Chánh thọ như kỳ tượng, bằng vào định ý ta nhìn vào bụng xem”. Khi ấy tôn giả đại Mực kiên liên không đi bách bộ, đi đến cuối đường kinh hành, trải ni sư đàn ngồi kiết già. Lúc đó tôn giả đại Mực kiên liên nhập tam muội Chánh thọ như kỳ tượng. Bằng vào ý tam muội tự nhìn vào bụng mình, tôn giả đại Mực kiên liên biết ma Ba tuần đang ở trong bụng mình. Bấy giờ tôn giả đại Mực kiên liên bèn ra khỏi tam muội, bảo ma Ba tuần:

Này Ba tuần, ngươi hãy đi ra. Này Ba tuần, ngươi hãy đi ra! chớ có xúc nhiều đức Như lai và đệ tử đức Như lai. Đừng để mãi mãi phải gánh lấy vô lượng khổ, vô nghĩa, không ích lợi!

Khi ấy ma Ba tuần liền nghĩ như vậy:

–Sa môn này không biết, không thấy mà lại nói: “Này ma Ba tuần ngươi hãy đi ra. Này ma Ba tuần, ngươi hãy đi ra, chớ có xúc nhiều đức Như lai và đệ tử đức Như lai. Đừng để mãi mãi phải gánh lấy vô lượng khổ, vô ích, không ý nghĩa”. Cho dù Thế tôn của ông ta có đại oai lực, có khả năng như vậy còn không thể thấy ta, biết ta được. Huống nữa là đệ tử mà có thể biết, có thể thấy được sao! Điều này không thể có.

Tôn giả đại Mục kiên liền lại nói với ma Ba tuần:

–Này Ba tuần, ta biết trong ý nghĩ của ngươi nữa. Ngươi nghĩ như vậy: “Sa môn này không biết, không thấy mà lại nói rằng: này Ba tuần, hãy đi ra. Này Ba tuần, hãy đi ra. Đừng có xúc nhiều đức Như lai và đệ tử đức Như lai. Đừng để mãi mãi gánh lấy sự khổ vô lượng, không lợi ích, không nghĩa lý. Đức Thế tôn của ông ta có oai lực như vậy, có khả năng như vậy mà còn không biết ta, thấy ta nữa là, huống chi đệ tử của ông ta mà có thể biết, có thể thấy ta được. Điều này không thể có”.

Bấy giờ ma Ba tuần lại suy nghĩ như vậy: “Sa môn này đã biết, đã thấy ta nên mới nói rằng: Này Ba tuần hãy đi ra. Này Ba tuần, hãy đi ra. Đừng có xúc nhiều Như lai và đệ tử đức Như lai. Đừng để phải mãi mãi gánh lấy vô lượng khổ, không có nghĩa lý, ích lợi”. Khi ấy ma Ba tuần liền nhảy ra khỏi miệng tôn giả đại Mục kiên liền và đứng trước mặt tôn giả, rồi ma Ba tuần kia đứng qua một bên. Tôn giả đại Mục kiên liền bảo ma Ba tuần:

–Này Ba tuần, vào thuở quá khứ có đức Như lai tên là Câu lâu tôn, bậc vô sở trước, Đẳng chánh giác. Lúc đó ta cũng là loại ma xúc nhiều. Ta có người em gái tên là Ca la, ngươi chính là con trai của nó. Này Ba tuần, do đó mà biết ngươi là cháu gọi ta bằng cậu. Đức Câu lâu tôn Như lai bậc vô sở trước Đẳng chánh giác, này ma Ba tuần, ngài có hai người đệ tử tên là Tỳ lâu (Lâm Thanh) và Tát nhã, là bậc tối thượng, tối hiền hơn các đệ tử khác. Vì sao vậy? Này Ba tuần, vì sao tôn giả Tỳ lâu, tự là Tỳ lâu Tát nhã? Này Ba tuần, tôn giả Tỳ lâu này lúc sống trên cõi Phạm thiên có thể tiếng thom của tôn giả (hương thịnh) vang dội cả ngàn thế giới, không có đệ tử nào có tiếng nói vang dội bằng tôn giả, không ai giống tôn giả. Tôn giả hay thuyết

pháp. Nay Ba tuần, vì lý do đó nên tôn giả Tỳ lô được gọi là Tỳ lô Tát nhã. Nay Ba tuần, vì phương tiện gì mà tôn giả Tát nhã (tướng) có tên là Tát nhã? Nay Ba tuần, sở dĩ tôn giả có tên là Tát nhã là vì tôn giả nương nơi thành ấp mà an trụ. Lúc sáng sớm tôn giả đắp y mang bát vào thôn ấp để khát thực, tự thủ hộ thân, các căn đầy đủ, ý niệm thường định. Sau khi vào thôn ấp khát thực xong, và khi ăn vào lúc giữa trưa rồi tôn giả thu cất y bát, rửa chân, vắt ni sư đàn lên vai bên mặt, hoặc đến chỗ vắng, hoặc đến dưới gốc cây hoặc đến chỗ trống, trải ni sư đàn ngồi kiết già, liền nhập tướng tri diệt định. Lúc ấy có những người hoặc chăn dê, chăn trâu hay đi mót củi, hoặc đi qua đường, thấy ngài nhanh chóng nhập tướng tri diệt Chánh thọ, họ bèn nghĩ: “ Sa môn này ngồi mà chết trong chỗ vắng này, chúng ta hãy dùng cỏ khô, cây, phân bò, trải cây cỏ lên, chất chung quanh thân, đốt lửa để thiêu”.

Các người chăn dê, chăn trâu, người lượm củi, kẻ qua đường hè nhau lấy cây cỏ khô, hoặc cỏ khô mục nát chất lên thân ngài, nổi lửa mà đốt rồi bỏ đi. Tôn giả Tát-nhã, sau khi đêm đã qua, ra khỏi tam muội, nhẹ nhàng nhanh chóng đập phui y phục, du hành trở về thôn ấp. Vào lúc sáng sớm, tôn giả mang y phục, cầm y bát đi vào thôn ấp để khát thực, tự hộ trì thân, giữ gìn các căn, ý niệm thường định. Những người lừa trâu, dê, người gánh củi, người đi đường, thấy ngài bèn nghĩ: “Sa môn này đã ngồi chết trong chỗ vắng về kia, chúng ta đã dùng cây cỏ khô, phân trâu, hoặc trải cây cỏ mục nát chất phủ lên thân tôn giả ấy, nổi lửa đốt rồi bỏ đi. Nhưng nay sao tôn giả này lại sống trở lại?”.

Nay Ba tuần, vì lý do đó cho nên gọi tôn giả là Tát nhã (hoàn sanh –sống trở lại).

Bấy giờ Độ số Kỳ đề tuần (ác ma) nghĩ rằng: “Sa môn trọc đầu đen thui này, học thiền, cùng tương ưng với thiền, thường thực hành thiền, giống như con lừa suốt ngày mang nặng, bị cột lại trong tàu, không được ăn lúa mạch, nó thiền rồi thiền, cùng tương ưng với thiền, thường thực hành thiền. Cũng vậy, Sa môn trọc đầu đen thui này hoặc câu hội cùng thiền, cùng tương ưng với thiền, hành thiền, giống như con mèo ngồi rình trước hang chuột, vì muốn bắt chuột trong hang cho nên nó thiền rồi thiền, cùng tương ưng với thiền, thực hành thiền. Cũng vậy, Sa môn trọc đầu này, đen thui, thường câu hội với thiền, tương ưng với thiền, thường hành thiền. Cũng như con chồn hươu ở trên tường trống, vì muốn bắt chuột cho nên nó thiền rồi thiền, tương ưng với thiền, thường hành thiền. Cũng vậy, Sa môn trọc đầu này đen thui, thường câu hội với thiền, tương ưng với thiền, thường hành thiền. Giống như

con cò ở bên bờ nước, vì muốn bắt cá cho nên nó thien rồi thien. Cũng vậy, Sa môn trọc đầu này đen thui, tương ưng với thien, thien rồi thien.

Vậy sao gọi là thien? Vì sao lại hành thien? Đó là thien gì? Họ loạn trí, hoặc mất trí nhớ, hoặc bất định. Ta không thấy họ từ đâu đến, cũng không thấy đi về đâu, chẳng biết họ sống ở đâu, cũng chẳng biết họ chết như thế nào, cũng không thấy họ sanh ra sao. Ta hãy bảo các bà la môn, cư sĩ: “ Các người chửi mắng, đánh đập, nói xấu, sân hận với Sa môn tinh tấn kia như vậy. Nếu khi bị đánh chửi nhiều hay ít, sân hận nói xấu, biết đâu kẻ ấy tâm sẽ đổi khác, thì ác ma tìm được cơ hội, tìm được tiện lợi, hay được nhân duyên để dễ lợi dụng”.

Này ma Ba tuần, ác ma hướng về Bà la môn, cư sĩ xúi giục họ hãy chửi rửa, nói xấu, sân hận vị Sa môn tinh tấn ấy, hãy dùng cây đập, dùng đá ném, dùng gậy phan, hoặc đập tét đầu, hoặc xé rách y, đập bẻ bát vị Sa môn tinh tấn ấy. Bây giờ bà la môn, cư sĩ ấy mạng chung, do nhân duyên này khi thân hoại mạng chung sanh trong địa ngục ác thú. Sanh nơi đó rồi những người ấy nghĩ rằng: “ Nay ta phải thọ khổ này, lại còn phải thọ cực khổ hơn nữa. Vì chúng ta đối với Sa môn tinh tấn kia đã khởi lòng tà”.

Bây giờ, Ba tuần, đệ tử của đức Câu lâu tôn Như lai, bậc vô sở trước, Đẳng chánh giác, đầu bị tét, bát bị bẻ, y bị rách, đi đến chỗ đức Câu lâu tôn Như lai bậc vô sở trước Đẳng chánh giác. Khi ấy đức Câu lâu tôn Như lai bậc vô sở trước, Đẳng chánh giác có vô lượng trăm ngàn đồ chúng doanh vây để nghe ngài thuyết pháp. Đức Câu lâu tôn Như lai, bậc vô sở trước Đẳng chánh giác từ xa trông thấy đệ tử mang đầu bị thương tích, y rách toạc, bình bát bẻ , từ xa đi đến. Ngài thấy rồi bảo các Tỳ kheo:

Này các Tỳ kheo, hãy nhìn Tỳ kheo này, đã bị ác tặc ma xúi giục các Bà la môn, cư sĩ: “ Các người hãy đến chửi rửa, đánh đập, hãy sân giận nhiều hay ít, đánh đập Sa môn tinh tấn kia. Biết đâu y nổi ác tâm, hoặc có hành động gì khác để ác ma có phương tiện, tìm cầu nhân duyên, khi có nhân duyên rồi sẽ dễ dàng lợi dụng”.

Này các Tỳ kheo, hãy để tâm tương ưng với Từ, biến mãn một phương, an trụ Chánh thọ. Cũng như vậy, hai, ba, bốn phương, trên và dưới tất cả các phương, tâm tương ứng với Từ, không oán, không hại, không nhuế, thật rộng thật lớn, vô lượng cực phân biệt, biến mãn các phương xong, an trụ Chánh thọ. Cũng vậy, tâm cùng tương ưng với bi, hỷ, hộ, biến mãn các

phương, an trụ Chánh thọ. Hãy làm cho tề ma không tìm ra cơ hội, không có nhân duyên, không được thuận lợi, không có nhân duyên nào cả.

Bấy giờ, này Ba tuần, đức Câu lâu tôn Như lai bậc vô sở trước Đẳng chánh giác dạy các đệ tử như vậy. Họ bèn để tâm tương ưng với Từ, biến mãn một phương rồi an trụ Chánh thọ. Cũng vậy, hai, ba, bốn, trên và dưới, tất cả các phương, tâm cùng Từ tương ưng, không oán, không hại, không nhuế, rất rộng, rất lớn, vô lượng cực phân biệt, biến mãn các phương xong, an trụ Chánh thọ. Cũng vậy, tâm cùng bi, hỷ, hộ tương ưng, biến mãn tất cả các phương xong, an trụ Chánh thọ. Do đó, ác ma kia tìm phương tiện, kiếm nhân duyên nhưng không thấy phương tiện, nhân duyên nào cả.

Này Ba tuần, lúc ấy ác ma liền nghĩ: “ Ta dùng phương tiện này mà không thấy có cơ hội nào đối với Sa môn ấy, không thấy có nhân duyên nào đối với Sa môn ấy. Vậy ta nên xúi các bà la môn, cư sĩ: Các người hãy nên đến chỗ Sa môn tinh tấn kia, hãy cung kính, tôn thờ, lễ bái, cúng dường. Do sự cúng dường, thừa sự, lễ bái mà người ấy có sự thay đổi trong tâm nhiều ít thì tề ma sẽ tìm cơ hội, kiếm nhân duyên, ta sẽ lợi dụng”. Tề ma kia xúi giục các cư sĩ, bà la môn đến cúng dường, thừa sự, lễ bái vị Sa môn tinh tấn kia. Tề ma bảo các bà la môn, cư sĩ trải áo dưới đất mà nói: “Sa môn tinh tấn, xin đạp lên mà đi! Sa môn tinh tấn đã làm những việc khó làm, khiến cho chúng tôi mãi mãi được nghĩa lý, lợi ích”. Hoặc bảo bà la môn, cư sĩ tự trải tóc lên mặt đất, nói rằng: “ Sa môn tinh tấn, xin đạp lên tóc mà đi! Sa môn tinh tấn, xin đi trên tóc tôi! Sa môn tinh tấn đã làm những việc khó làm, khiến cho chúng tôi mãi mãi được nghĩa lý, lợi ích”. Hoặc bảo bà la môn, cư sĩ tay bưng đầy các món ẩm thực, nói rằng: “ Cúi mong chư hiền, hãy nhận lấy các món ăn này, tùy ý mang đi đâu thọ dụng cũng được để cho chúng tôi mãi mãi được ý nghĩa lợi ích”. Hoặc khiến các bà la môn, cư sĩ tín nhạo vị Sa môn tinh tấn kia, tự nắm tay dìu đỡ vào nhà, đem các vật muốn cúng dường ra và nói: “ Cúi mong chư hiền hãy nhận lấy vật cúng dường này, tùy ý mang đi đâu sử dụng cũng được, để cho chúng tôi mãi mãi được nghĩa lý lợi ích”. Bấy giờ các bà la môn, cư sĩ kia mạng chung, nhân đó duyên đó, khi thân hoại mạng chung được sanh đến thiện xứ, lên trời. Khi sanh lên đó rồi, họ liền suy nghĩ: “ Chúng ta được cái vui này không đâu bằng, là vì chúng ta đã làm việc lành với Sa môn tinh tấn kia”.

Bấy giờ, này Ba tuần, đệ tử của đức Câu lâu tôn Như lai, bậc vô sở trước Đẳng chánh giác, sau khi được cúng dường cung kính, thừa sự lễ bái rồi, liền đi đến chỗ đức Câu lâu tôn Như lai, bậc vô sở trước Đẳng chánh giác. Lúc đó đức Câu lâu tôn Như lai, bậc vô sở trước Đẳng chánh giác đang thuyết

pháp cho vô lượng trăm ngàn đồ chúng doanh vây ở phía trước. Đức Câu lâu tôn Như lai, bậc vô sở trước Đẳng chánh giác từ xa trông thấy các đệ tử ngài được cúng dường cung kính, thừa sự, lễ bái, từ xa đi đến. Thấy xong ngài bảo các Tỳ kheo:

–Các Tỳ kheo có thấy chăng? Tệ ma Ba tuần đã xúi giục các bà la môn, cư sĩ “Các người hãy cúng dường cung kính, thừa sự lễ bái, hầu hạ Sa môn tinh tấn kia. Biết đâu do sự cung kính, thừa sự, lễ bái, cúng dường này mà tâm vị ấy có thay đổi ít nhiều chăng, để ta tìm cơ hội, tìm nhân duyên; khi đã có cơ hội, nhân duyên thì ta dễ bề lợi dụng”. Nay các Tỳ kheo, hãy quán các hành là vô thường, hãy thấy nó là tận diệt, thấy nó là viễn ly, thấy nó là hủy diệt, thấy nó là đình chỉ, thấy nó là chỗ đình chỉ, để khiến cho tệ ma Ba tuần tìm cầu phương tiện, tìm cầu nhân duyên thì không thể có phương tiện, không có nhân duyên để lợi dụng.

Này Ba tuần, đức Câu lâu tôn Như lai, bậc vô sở trước Đẳng chánh giác vì các đệ tử dạy như vậy: “ Đối với tất cả các hành hãy quán vô thường, quán tận, quán ly, quán diệt, quán chỉ trụ xứ thì tệ ma Ba tuần dù có cầu phương tiện, tìm nhân duyên cũng không có phương tiện, nhân duyên để phá hoại được”.

Bấy giờ tệ ma Ba tuần liền nghĩ như vậy: “Ta đã dùng phương tiện này mà vẫn không thể lợi dụng được Tỳ kheo tinh tấn ấy, không thể tìm thấy nhân duyên nơi y. Ta nên hóa hình làm một thiếu nhi đứng bên đường, tay cầm gậy lớn đánh vỡ đầu tôn giả Tỳ lâu (Tôn giả Âm) khiến máu chảy cả mặt”. Khi ấy đức Câu lâu tôn Như lai, bậc vô sở trước Đẳng chánh giác, an trụ nơi thôn ấp. Khi trời hừng sáng ngài đắp y mang bát, muôn vào thành ấp để khát thực với tôn giả Tỳ lâu, đi theo sau là các Tỳ kheo. Khi ấy tệ ma hóa hình làm một thiếu nhi đứng ở bên đường, tay cầm gậy lớn đánh vỡ đầu tôn giả Tỳ lâu, khiến máu chảy ướt cả mặt. Khi ấy tôn giả Tỳ lâu sau khi bị bể đầu chảy máu vẫn đi theo sau đức Câu lâu Như lai, bậc vô sở trước Đẳng chánh giác. Bấy giờ đức Câu Lâu Như lai, bậc vô sở trước Đẳng chánh giác, sau khi đến thôn, bằng sức mạnh cùng cực của bản thân, ngài xoay nhìn theo phía hữu, không sợ, không hãi, không kinh, không khiếp, nhìn khắp các phương. Đức Câu lâu tôn Như lai bậc vô sở trước Đẳng chánh giác thấy tôn giả Tỳ lâu đầu bị vỡ, máu chảy lênh láng, từ từ đi theo sau. Thấy xong, ngài nói:

–Này tệ ma, người làm điều hung bạo, người không biết vừa đủ.

Lại nữa, này Ba tuần, đức Câu lâu tôn Như lai bậc vô sở trước Đẳng chánh giác nói chưa hết câu, thì ngay tại chỗ đó, thân hình tỳ ma bị đọa đại địa ngục. Này Ba tuần, trong đại địa ngục này có bốn sự việc: vô lạc, lục cánh, thân thọ sự thống khổ, dùng móc câu làm tội nhân há miệng rồi đổ nước đồng sôi vào làm tiêu gan ruột. Trong địa ngục có ngục tốt đi đến chỗ tỳ ma nói rằng:

–Người ở trong địa ngục Tiêu-giải (đỉnh sắt) này nên biết phải mãn một trăm năm như chúng đã ở.

Khi ấy ma Ba tuần nghe xong, trong lòng hết sức rúng động, lông trong người dựng đứng.

Tôn giả đại Mục kiên liên liền nói bài kệ:

Địa ngục kia thế nào

Hại Phật, bà la môn

Địa ngục tên A-tỳ

Hại Phật, bà la môn

Đỉnh sắt cả trăm cái

Tại địa ngục A-tỳ

Nếu như ai không biết

Ác ma ở trong đó?

Nhiều hại cả Tỳ kheo

Ác ma ở trong đó?

Nhiều hại Tỳ kheo tăng

Ác ma ở trong đó.

Tỳ kheo đệ tử Phật

Phải thọ khổ như vậy
Nếu ở trong Viên-quán
Ăn lúa gạo tự nhiên
Núi Tu-Di cực lớn
Ai có thể phân biệt
Suối chảy trên núi kia
Thân hình như sắc vàng
Trở các thứ kỹ nhạc
Nơi đó gồm cả hai
Nếu Đế thích đi trước
Thấy Đế thích đi đến
Nếu thấy Tỳ kheo đến
Nếu bước lên cung điện
Nên biết có ma này
Theo lời Tỳ kheo dạy
Câu dục, ta biết người
Nghe lời nói trí tuệ
Tỳ kheo nhiều tu tập
Nếu lên cung điện này
Cung điện tên là gì?

Này Đế thích, ta nói
Nhu vậy ngàn thế giới
Không cung điện nào hơn
(Thích) Ngài du hành tự tại
Hóa một thành ra trăm
Đế thích được tự tại
Ngón chân mới rung động
Đế thích tự tại chơi
Thần túc hay chuyển động
Khó động, khó lung lay
Là chỗ Thánh nhân ở
Trải gấm bông êm dịu
Nay Thiên vương tối thắng
Nhiều tiết điệu lạ lùng
Hương đến Tu-đà-hoàn
Và hàng trăm Na-thuật
Bạc huệ nhãn thuyết pháp
Hoan hỷ mà phụng hành
Gọi đó là tiên hơn
Hay hỏi các phạm thiên

Sở kiến cũng như trước
Phải thọ báo nghiệp đen
Chúng sanh ở đất này
Sẽ sống Bắc-câu-lao (Bắc Châu)
Thân cận sự giải thoát
Thân thực hành trì niệm
Thường trụ nơi kiếp này
Hào quang chiếu nơi nơi
Chỗ Đệ thích vui chơi
Ở trước được cung kính
Lên điện cao quý này
Ai nấy tự vui chơi
Nhìn lui vẻ thẹn thùng
Có thể hỏi Tỳ kheo
Hết ái được giải thoát
Nghe nói đúng như vậy
Hết ái, được giải thoát
Đệ thích rất vui mừng
Xin hãy nói điều này
Đệ thích liền thưa hỏi

Mà Đê thích ở đó?

Nó tên: Thọ báo xứ

Có ngàn thế giới này

Như thọ báo xứ này

Nơi đó rất trong sáng

Ở trên báo đường này

Lên trên cung điện này

Mắt trời liền trông thấy

Giảng đường Lộc-tử-mẫu

Nền sâu đắp kiên cố

Có đất bằng lưu ly

Trơn nhàn, thật nhu nhuyễn

Lời lẽ cũng nhu nhuyễn

Hay khéo trôi kỹ nhạc

Chư thiên đến tụ hội

Biết mấy vô lượng ngàn

Đê tam thập tam thiên

Nghe ngài thuyết pháp xong

Ta có biết pháp này

Tức lên đến Phạm thiên

Phạm có cái thấy này
Thường thấy có thường trú
Ta nói với Phạm thiên
Không thấy, không như trước
Ta thấy báo tương ưng
Ta nay do đâu nói
Có thể biết đời này
Nếu có ai huân tập
Lửa không nghĩ thế này
Cũng vậy, này Ba tuần
Mãi làm điều bất thiện
Ma chớ trách đức Phật
Do đây Tỳ kheo nói
Con quỉ sâu ảo não
Rất lo sợ hãi hùng
Tiên nhân theo ta thấy
Ta thường hữu, thường trụ
Thân Phạm thiên quá khứ
Ngã thường hằng không đổi
Bậc Đẳng giác đã dạy

Đã sanh phải thọ báo

Ta đốt kẻ ngu dại

Vì kẻ ấy sờ lửa

Nếu gân đực Như lai

Tất thọ báo lâu dài

Chớ nhiều hại Tỳ kheo

Ma ở vườn Tỷ lương (Bồ Lâm)

Bị Mực liên quở la

Nó bỗng nhiên biến mất.

PHẬT NÓI KINH MA NHIỀU LOẠN

--- o0o ---
Hết